

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 140 - 25 Kuruş

17 - Ocak - Çarşamba - 1951

BİR AKŞAM YİNE SANDIKLAR SAYILIRKEN

BİR..Kİ..ÜÇ..DÖRT..BEŞ..
AMA BİRİĞİNİN YARISI
BDS.. KİMİN BU SANDIK
327 SENİN Mİ?

EYET BENİM.. FAKAT NA.
SİL OLDU BU İŞ.. BEN
HEPSİNİ DOLDURMUŞTUM.
BİRİSİ BÖŞALTMİŞ
OLACAK..

EKSİK ÇALIŞTIĞIN İÇİN
CEZANA İLÂVE YAPTI.
RACAĞIM..

BUNU YAPMAYIN BAY MU.
HAFİZ. ZAVALLIĞIN AYAK
TA DURACAK HALİ YOK.
BİR SAAT SONRA GEÇİN
SANDIĞI BİZ DOLDURURUZ

48/

ARADIĞIM KADIN

MERT ÇO.
CUMMUŞSUN.. BENDE
PAZAR GÜNÜ ŞARAP
TAYININI SIZE VERİ-
RİM.

ONUN HESA-
BANA MI ÇALIŞACAĞIZ
KAÇIRDIN MI SEN?

ASLINDA
BU İŞİN TAMAMINI
SENİN YAPMAN LAZIM.
ÇÜNKÜ SANDIĞI SEN
BÖŞALTtin.

ULAN ŞUNU BİR KERE DAHA
TEKRARLA DA AĞZINI BURUNUNU
ÇARŞANBA PAZARINA GEVİRE.
PALAVRAYLA EDEPSİZLİĞİNİ YİM
KAPATMAYA ÇALIŞMA

TARTÜF BAK BANA Kafa TUT.
MANİN CEZASINI NASIL VERE-
CEĞİM.

SANA LÂKİRDİ YOK
İŞ VAR DEMİŞTİM..

SENİN...

VAY CANINA..
NE YUMRUK..

140/

DEV CÜSSELİ ADAM YERE YIKILDI. PAVLO KAZMAYI

HAYDI UZUN ETME ÖNÜNE ATTİ.

ASLA.. SEN BENİ YUMRU. GÜNLÜ Mİ DEVİRDİM SANIYORSUN? AYAGIM KAYDI..

ÖYLEYSE AYAKLARINI YERE ÇİVİLEDE KAYMASIN.. BEN YENİDEN BAŞLAMAYA HAZIRIM

BEN DE

48/2

PAVLO YENİDEN HERİFİ BİR YUMRUKLA YERE SERDİ.

SENDE DE HİÇ MUVAZENE DENEN ŞEY YOKMUŞ..

AH YEZİT

SONRA NE OLDU DELİKANLI?

BENİMLE BAŞA ÇIKAMIYACAĞINI ANLAYINCA ÇALIŞMAYA BAŞLADI. DÖNERKEN ARKANDAN BİR KAYA İLE BAŞIMI YARADI. KENDİMİ KAYBETMİŞİM..

NE VAR STELLA..

BİR MAHKÜMÜN YARALANDIĞINI DUYDUM DA.. YARASI AĞIR MI?

ÇOK ŞÜKÜR DEĞİL ALÂKA. NIZA TEŞEKKÜR EDERİM.

BU SIRADA MÜDÜR TELEFONA ÇAĞIRILDI. YALNIZ KALDILAR.

ÇOK NAZIKSİNİZ BAYIM. REVİRDE UZUN ZAMAN YATMAYI TABİİ ARZU EDERSİNİZ. AMA NEYE GÜLÜYORSUNUZ

BAYIM DEDİNİZ DE.. BU MENHUS YERDE BU KELİ ME HOŞUMA GİTTİ

140/2

ARKASI VAR

Beulah, gene ıssız kalmıştı ama, bu sefer bir müddet için aç kalmak korkusu yoktu hiç olmazsa. Zira eski çantasının kuytu bir köşesinde kara günleri için sakladığı yirmi dolarlık bir çek vardı.

Birçokları gibi o da aylarca uğraştıktan sonra türlü ümitler besliyerek sahneye çıkmaya muvaffak olmuş, ve çok geçmeden gene birçokları gibi modası geçerek sahneye veda etmek zorunda kalmıştı. Zira bir zamanlar Atlantic City'de Kuğular rövüsünün korosunda şarkı söyleyen Beulah'a sahneye çıkıyor, denilebilirdi ama, New York'un yeraltı kahvelerinde çalışanlar pek te sahnede sayılmazlardı.

Tam yedi sene, çeşitli revülerde ve müzikal komedilerde çalışarak bir hayli tutunan Beulah, henüz yirmi beşini bile doldurmadığı halde artık seyirciler için «Eski bir tip» sayılmaya mecbur kalmıştı. Elinden de bundan başka bir şey gelmediğine göre sürdüğü hayatın icabından olan muvakkat işsizliklere de alışmaya başlamıştı artık. Fakat bunun böyle devam edemeyeceğini biliyordu ve bütün arzusu da günün birinde, ömrünün sonuna kadar bir daha hiç şarkı söylememeye yemin ederek evine ve kocasına bağlı bir ev kadını olmaktı.

Fakat rüyalarında yaşattığı bu hayata kavuşuncaya kadar gene çalışmak lâzımdı. Şehirden şehire dolaşan seyyar tiyatrolardan birinde bir iş bulamaz mıydı acaba? Hâlâ eskisi kadar güzel olduğunu biliyordu. Ama yerin dibine batası Broadway'in, olmaz olası âdetleri onu bu hale getirmişlerdi işte. Eğer çeşit meraklısı patronlar biraz daha insaflı olsalardı Beulah'ın yolu Chicago'ya ve hattâ Hollywood'a kadar uzanabilirdi.

Şimdi ise bütün varı yoğu, çantasındaki yirmi dolardan ve Jerry'den ibaretti.

Jerry, tam üç sene gizli gizli Beulah'ın peşinde dolaştıktan sonra nihayet onunla tanışmaya muvaffak olmuş ve son zamanlarda haftanın birkaç gününü beraber geçirmeye başlamışlardı. Jerry bekardı, kimsesizdi ve Beulah'la evlenmek istiyordu. İş de fena değildi. Sular İdaresinde müfettişti ve Brooklyn'de, dayalı döşeli bir apartman katında oturuyordu.

Beulah, o gün gazetelerde bir ilan gördü ve hemen Winter Garden'deki tiyatro direktörlerinden birinin karşısında soluğu aldı. Adam onu alıcı gözüyle ve uzun uzun süzdükten sonra: «Sizi belki

Bir İzdivaç Teklifi

Nakleden: S. DEMİRCİ

«Evet Jerry. Zira Broadway'deki bütün kapılar yüzüme kapandığı gün sen de beni istemiyeceksin!»

alabiliriz, dedi. Yalnız birkaç gün daha beklemeniz lâzım.. Adresinizi bırakın, biz sizi ararız. Tiyatromuzun turneye çıkacağını da biliyorsunuz tabii.»

Bu sözler pek vâdedici olmadıkları gibi, pek de ümit kırıcı sayılmazlardı. İş bulmak ve beklemek kelimeleri arasındaki sıkı münasebete iyice âşına olmaya başlayan Beulah mütevazî odasının yolunu tuttu ve içeri girince, Jerry'yi divana uzanmış, kendisini bekler buldu.

Kol kola yetmeğe çıkarak Jerry'nin çenesi kalabalık birkaç politikacı arkadaşı ile beraber karınlarını doyurdular.

Yalnız kaldıkları zaman Beulah: «Bir iş buluyorum galiba» dedi.

Delikanlının gözleri bir anda ışıltılı oldu. O Broadway'in ve Broadway'de çalışanların doğuştan hayranıydı. Beulah'a da bu, yabancıların nazarında esrar dolu haya-

tın kokusunu taşıdığı için tapıyordu zaten.

Hemen sordu: «Hangi tiyatrodaki?»

Kız: «Burada değil, diye cevap verdi. Turneye çıkacağız.»

Jerry'nin uğradığı sukutu hayal yüzüne vuruverdi: «Çok uzağa mı gideceksiniz, çok mu sürecek acaba?»

«Henüz bilmiyorum ama turne bu, çabucak biter mi hiç.»

Delikanlı bir müddet hisleriyle mücadele etti ve birdenbire Beulah'ın elini tutarak: Turneye çıkmadan önce, dedi. Benimle evlenir misin?»

Beulah gülümsedi. Hayret ve istifham dolu bir tebessümdü bu.

«Yani, diye sordu. Sahneden ayrılarak seninle evlenmemi mi istiyorsun?»

«Şey.. Hayır, onu demek istemedim. Fakat Broadway'de sabit bir iş buluncaya kadar bekliyebilirsin tabii.»

«Bunlar iş değil, kısa bir müddet için yapılan anlaşmalardır, Jerry. Seninle evlendiğim zaman da, karşında bir Broadway artisti değil, ancak Brooklyn'li bir ev kadını bulabilirsin. Sen bunu istemiyor musun yoksa?»

«Eğer Flatbush'daki ev kızlarından biri olsaydım, belki beni gene beğenir, gene kapımın önünde günlerce aşağı yukarı dolaşır-dın, fakat benimle evlenmezdin,

ğil mi? Sen Broadway'de yetişen ve evlendikten sonra da Broadway'de kalacak olan bir kız arıyorsun, Jerry. Karınla iftihar etmen için, onun mutlaka artist damgasını mı taşıması lâzım?..»

Jerry bunları henüz kendisine bile itiraf etmemişti ama, Beulah'ın sözleri hakikatin ta kendisiydi.

«Hayır, diye itiraz etmeye yeltendi. Fakat, herkesin avuçlarını patlatırcasına alkışladığı bir karım olmasını istiyordum galiba..»

Beulah başını acı acı salladı: «Bir zamanlar, benimle bir kerecik olsun buluşabilmek için telefonun başından ayrılmayanlar sayısızdı, dedi. Ama onların istediği ben değildim, koroda çalışan ve gönülleri fetheden şarkıcı kızdı. Erkekler dünyanın her yerinde böyledir, zaten. Mesleğimizde onları cezbeden, başlarını döndüren bir şey var..»

«O halde, teklifimi kabul etmiyorsun, Beulah..»

«Evet, Jerry. Zira Broadway'deki bütün kapılar yüzüme kapandığı gün, senin de beni istemiyeceğini biliyorum. Ayrılalım ve birbirimizle değil hayallerimizle yaşayalım, daha iyi.»

Jerry omuzlarını silerek: «Pe-kâlâ, Beulah, dedi. Mademki öyle istiyorsun, öyle olsun..»

Ve ayrı yollara saparak yaklaşılar.

BİNBİR ROMAN

Her hafta Çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ: TAHŞİN DEMİRAY - Yayı işlerini fiilen idare eden:

CELÂL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Hayırlı Arkadaş

Nakleden: Selma Büket

Tom Grand onu öyle bir yakalayıp çekti ki...

George Ollifant'ın zile dokunmasıyla, kapının rezelerinden fırlarcasına açılması bir oldu fırlarcasına açılması bir oldu. Ev sahibi Tom Grand onu kolundakı yakalayıp içeriye öyle bir çekti ki adamcağzın parke döşemenin üzerine yuvarlanıp sağ gözünün oyuna büyük bir itina ile yerleştirdiği monoklüden olmasına ramak kaldı.

Sonra şaşkın bakan George'un kulağına eğildi ve korku dolu bir sesle fısıldadı:

«Ethel döndü!»

Hayatının otuz yılını avukat kâtipliği yaparak geçiren ve bu yüzden de değ'ne avukatlara taş çıkartacak meziyetlere sahip olan George Ollifant, nonoklüdü düzelterek büyük bir soğukkanlılıkla: «Peki ama, dedi, Karın hafta tatilini geçirdikten sonra nasıl olsa eve dönecek değil miydi?»

Tom Grand: «Tabii, diye cevap verdi, tabii. Fakat bu sefer giderken ancak pazartesi akşamı burada olabileceğini söylemişti. Ben de bunun üzerine Sophie'yi bu gece eve davet etmiştim ve...» Soğuk soğuk terleyen alnını avucunda buruşturduğu mendile kuruladıktan sonra devam etti: «Ve o zamana kadar tabii Ethel de çarşıdan dönmüş olacak. Birbirlerini görünce.. Aman Allahım, orasını düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Şimdi sen bana yardım edeceksin!»

Tom'un ziyaretine geldiğine geleceğine bin kere pişman olam tecrübeli kâtip çaresiz bir tavırla boynunu bükü ve: «Peki, dedi. Söyle bakalım, ne yapmamı istiyorsun.»

Tom gözlerinde ümit kıvılcımları ışıdayarak meramını kısaca açıkladı. «Gidip Sophie ile benim namıma konuşacaksın, George.»

George Ollifant: «Fakat, diye arkadaşının sözünü kesti. Ben Sophie'yi hayatımda bir kere bile görmedim. Sana yardım etmek istediğime inanabilirsin, Tom. Ama her şeyden evvel onu tanımam lâzım değil mi?»

Tom Grant tekrar terini kurularak: «Ben onu da düşündüm» diye cevap verdi ve cüzdanının kuytu bir köşesinden çıkardığı

küçük bir resmi George'a uzattı. Bu tiyatrodaki oynamakta olan eserin üçüncü perdesinde çekilmiş bir fotoğraftı ve üzerinde, sahneyi dolduran şarkıcı kızların mercimek büyüklüğünde görünen başlarını seçebilmek dahi hayli meseleydi. Maamafih Tom, kızın, soldan üçüncü olduğunu söyledi.

Tiyatro yarı yarıya boştu ve kendini oldukça sinirli hisseden Mr. Ollifant, bir programla bir de frigo satın alarak yerine geçti. Üçüncü perde başlar başlamaz da ön sırada soldan üçüncü kıza gözlerini dikti. Kalkık burunlu, dalgacı sarı saçlı, çıtı pıtı bir şeydi bu ve George onu hafızasına öylesine naksetmişti ki, artık en küçük bir yanlışlık ihtimali bile mevzuu bahis değildi.

George Ollifant bu işin içinden alınının aklı ile çıkmaya azmetti ve daha şarkı sona ermeden dışarı fırlayarak sahnenin arka kapısının önüne dikildi. Bir iki dakika sonra da kızlar teker teker sökün etmeye başladılar. Ollifant baştan ayağa dikkat kesilmiş bekliyordu.

Nihayet kalkık burunlu, dalgacı sarı saçlı güzel de çıka geldi. George ilerledi, hürmetkâr bir ta-

vırla eğildi ve ciddi bir sesle fısıldadı: «Bu gece eve gitmekten vazgeçin. Çünkü Ethel orada...»

Kız George'un yüzüne tuhaf bir nazar atfederek: «Ethel mi?» dedi. Sonra birdenbire kıpkırmızı kesildi, döndü ve koşar adımlarla gözden kayboldu.

Vazifesini hakkıyla yapan insanların gönül rahatlığı ile evine dönüp yatağına giren George Ollifant, ertesi sabah, dostu Tom Grand bütün makineli tüfekleri faaliyete geçmiş bir av uçağı gibi odasından içeri dalınca neye uğradığını şaşırıldı.

Tom bir elini kalbinin üzerine koymuş, diğer eliyle de masayı yumrukluyarak: «Beni bunca senelik karımdan edip evimi barkımı dağıttın» diye bar bar bağıırıyordu.

Ollifant hayretle doğruldu, yerinden fırlamış olan monoklüdü takmaya çalışarak kekeleydi: «Yoksa... Yoksa bir yanlışlık mı olmuş. Halbuki ben...»

Grand: «Elbette, diye haykırdı. Hem de ne yanlışlık!.. Sophie, evvelce kararlaştırdığımız saatte evin kapısını çaldı. Uzun zamandan beri onunla aramızda bir şeyler (Arkası 14. sayfada)

Bir Noel Hediyesi

Yazan: Patrick Campbell
Çeviren: N. Yeğinobalı

Noel'den bir gece evvel mahalledeki çocuklar sokak fenerinin altına toplandılar ve o ince, tatlı sesleriyle Noel ilâhileri okudular.

Ertesi gün çıktım ve anneme Noel hediyesi olarak mavi yünlünden bir sabahlık aldım. Annemin sabahlığa ihtiyacı yoktu ve Dublin'de herhalde bu mavi sabahlıktan daha güzel sabahlıklar bulunabilirdi. Ama çocukların ilâhileri bana tesir etmişti, bir kere.

Mağazanın kapısından tam çıkmak üzereydim ki bir adama çarptım. Bu adam munis görünüşlü, uzun boylu, zayıf bir adamdı. Yüzü pembeyazdı ve gözünde gözlük vardı. Çarpıştırmızdan dolayı uzun uzadıya özür diletti ve,

— «Bugünlerde alışveriş pek güç oluyor,» dedi. «Hele benim gibi beceriksizler için.» Sonra içini çekti. «Görüyorum siz alışverişinizi yapmışsınız!»

— «Annem için bir sabahlık aldım.»

— «Ben de karım için bir sabahlık alacaktım!»

Şu çocukların ilâhilerini duymaz olaydım! Anneme sabahlık aldığım yetmiyormuş gibi şimdi de içimden bu adamcağıza yardım etmek geldi.

— «Buyurun, beraber gidelim,» dedim.

Sabahlık satılan yere giderken yeni arkadaşım bana isminin Haythornthwaite olduğunu ve Wimbledon'da oturduğunu söyledi. Karısı için son derece zarif ve muhteşem bir sabahlık aldı: Soluk pembe, yarı şeffaf ipekli den yığın yığın deve kuşu tüyüyle süslü bir şey. Gayet de pahalıydı, ama Haythornthwaite parayı hiç sesini çıkarmadan ödedi.

Sonra beni öğle yemeğine davet etti. Kabul ettim. Tam Noel günü yeni bir arkadaş bulmuş olmak iyi şeydi.

Ama yemek esnasında Haythornthwaite'de bir değişiklik meydana geldi. Bu şüphesiz içtiğimiz iki şişe şampanyanın tesiri olacaktı zira şampanyaların çoğunu o içmişti. O çekingen ve ağır başlı halleri kaybolmağa başladı. Mağazada sabahlık satın almasına yardım etmiş olduğum Hythornthwaite'nin gidip yerine bir başkasının gelmiş olduğunu anladım.

Edgar -ona Edgar dememde ısrar ediyordu- hesabı ödedikten sonra benim paketimi aldı ve dışarıya fırladı. Ben de onun paketini alıp peşinden koş-

tum. Annemin mavi yün sabahlığını çalmak istediğini zannetmek abes olurdu. Besbelli bir yanlışlık olmuştu.

Dostum dışarda bir taksiye binmişti. Hemen beni de içeriye çekti. Kendimi toplayınca:

— «Nereye gidiyoruz?» diye sordum.

Büyük bir ciddiyetle, «Bu şehirden birer dilim kesip yiyeceğiz!» diye cevap verdi. Sesimi çıkarmadım.

Biraz sonra belki açılmıştır ümidiyle paketleri değiş tokuş etmeğe kalkıştım. Ama onun aldırış ettiği bile yoktu.

— «Benim paketim sende, senin paketin bendeymiş, ne çıkar?» diye mırıldandı. «Kimin paketi kimde olursa olsun!»

Taksi bir yan sokakta durdu. Edgar annemin sabahlığını bağrıma basarak dışarıya çıktı. Bir binaya girip kayboldu. Noel ilâhisi söyleyen o çocukları o anda elimde geçirseydim herhalde boğardım!

Edgar'ın girdiği kapının üzerinde Marimba Klübü yazıyordu. İçeriye girince kendimi kalabalık bir salonda buldum. Herkes birbirinin yüzüne karşı bağıırıyordu. Sizin anlıyacağınız, Noel eğlencesi vardı. Edgar'ı tezgâh başında buldum. Omuzuna vurarak soğuk bir nezaketle,

— «Lütfen annemin sabahlığını ver misiniz?» diye sordum.

Tam o sırada aramıza bir kürk girdi ve Edgar koskoca bir kadının kolları arasında kayboldu. Meydana çıktığı zaman,

— «Alida!» diye sevinçle bağırdı. «Artı! Merhaba!»

Onlar da, «Merhaba, Edgar'cığım,» diye bağışıyorlardı.

Edgar beni onlara takdim etti. Benim aklım ise sabahlıktaydı.

— «Bana bak,» dedim. «Bana annemin sabahlığını vermezsen bunu alırlı giderim. Bak sana üç dakika mühlet!»

Edgar, «Ha aklıma geldi!» dedi. «Alida, bakalım beğenecek misin, Em için aldım!»

Ve paketi açıp annemin mavi sabahlığını meydana çıkardı. Yüzünde ansızın şaşkın bir ifade belirdi:

— «Üzerinde tüyler olacaktı!» diye mırıldandı.

Hemen sabahlığımı aldım ve ona elimdeki paketi vererek, «Seninki bul!» dedim.

Edgar bir şey anlamıyarak yüzüne baktı. Sonra paketi açtı. Etrafa tüyler uçu. Tam Edgar sabahlığı omzuna sarmıştı ki Marimba Klübünün meneceri ensemizde peyda oldu. Tek gözlüklü, yüzü gülmez, heykel gibi adamdı.

Belki bir tek sabahlığa göz yumabilirdi. Ama benim de mavi sabahlığı ceketimin altına saklamağa çalıştığımı görünce iş değişti. Bir dakika sonra Edgar Haythornthwaite ve ben kendimi sokakta bulduk. Kar yağmağa başlamıştı.

Hemen iki gazete aldım ve sabahlıkları sarmağa başladım. O sırada Edgar yere düştü. Bunu gören bir polis yanımıza yaklaştı ve,

— «Arkadaşınızı evine götürseniz iyi olur, beyim!» dedi.

Bir taksiye bindik. Edgar'ın cebinden not defterini alıp adresine baktım. Biraz sonra taksi güzel, mükellef bir evin önünde durmuştu.

Mrs. Emily Haythornthwaite ufak tefek, şirin bir kadındı. Kocasının acayip hallerine kendini çoktan alıştırmış olduğu belli oluyordu. Kocasını merdivenden yukarı çıkarmama yardım ederken bir iki nükte bile yaptı. Ama gözleri gülmüyordu.

Bana biraz çayla pasta verdi. Sonra gidip sabahlığımı paket kâğıdına sardı. Gayet muntazam bir paket yapmış, hattâ üzerine etiket bile yapıştırmıştı.

— «İsterseniz annenizin ismiyle adresini de yazayım, eve giderken postaya atarsınız,» dedi.

— «Zahmet olacak,» dedim.

Utangaç bir gülümseyişle, «Sizin bizim için ettiğiniz zahmetin yanında bunun lâfı mı olur?» diye cevap verdi.

Paketi eve giderken postaya verdim.

Bir hafta sonra annemden cevap geldi. Mektubu okuyunca önce ne demek istediğini kavrayamadım:

«... Ne kadar zengin bir şey... Hele o tüyleri bir servet eder... Ya kuşaşının nefaseti... Yaşlı bir kadın için bu kadar lükse ne hacet vardı, sevgili oğlum?»

Sonra meseleyi anladım. Alçak gönlü Emily kocası Edgar'dan daha fazla bir şey ummadığı için, benim anneme aldığım mavi yün sabahlığı alakoymuştu!

GİZLİ VAZİFE !..

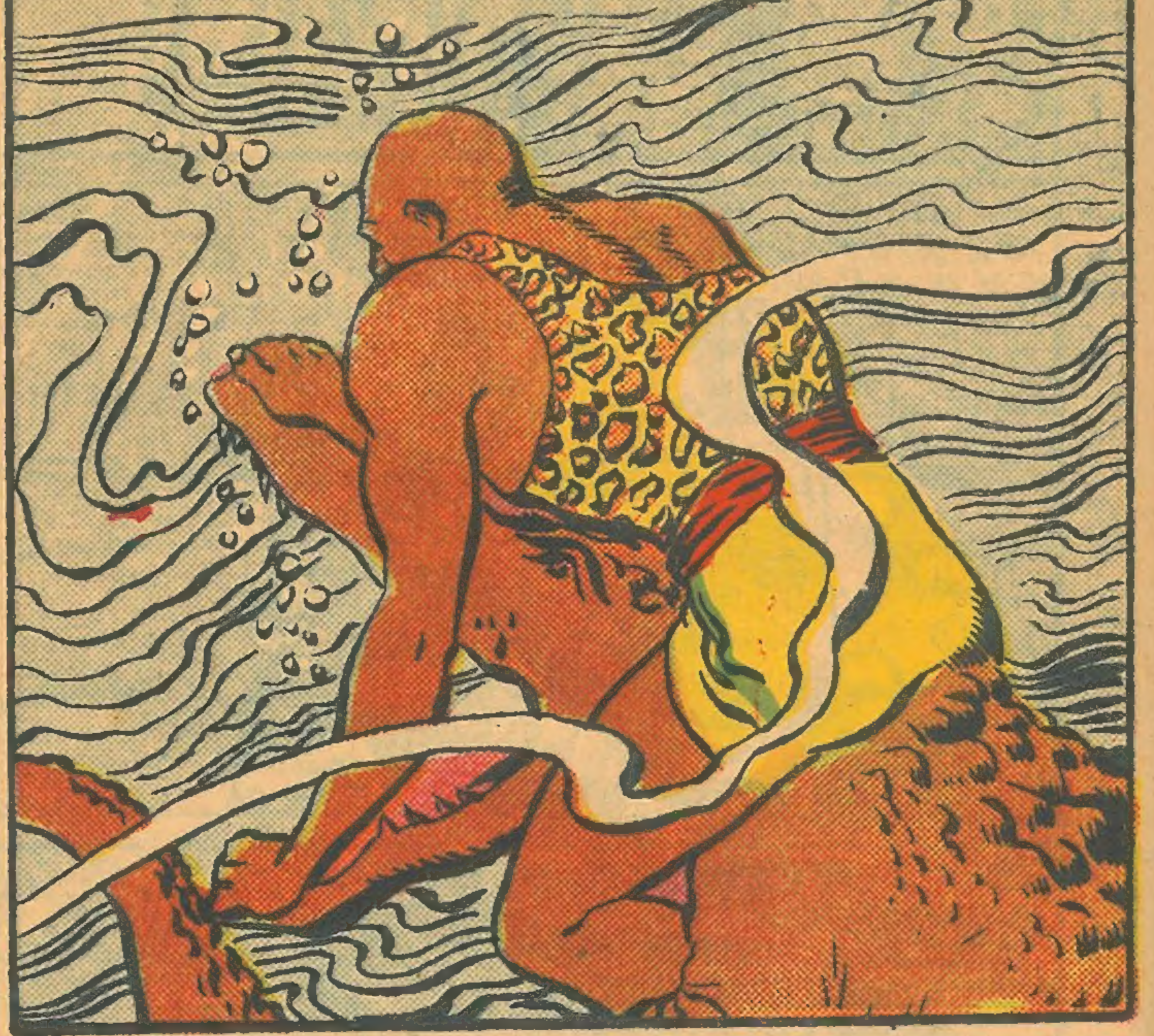

MANDRAKE

NEYSEKİ İĞLERİNDE EN YAĞLISINI
APTULLAHI SEÇTİ. DEHŞETTEN
GÖZLERİ FALTAŞI GİBİ AĞILDI.

APTULLAH KURU GÜRÜLTÜNE PAPUÇ
BIRAKIR MI? HEMMEN TİMSAHIN
SIRTINA ATLADI. AÇILAN AĞZINI ALT
VE ÇENESİNDEN TUTTU.

NARDAYLA MANDRAKE SALA TUTUNA-
RAK YÜZE YÜZE KIYIYA ÇIKTILAR. VAH-
ŞİLER KAZAZEDELERİ YUKARI ÇEKTİLER.

BİRAZ SONRA APTULLAH TA SAĞ SALIM KUR-
TULDU. VAHŞİLER ÜÇ ARKADAŞI ALDILAR
BAĞIRA ÇAĞIRA KRALLARINA GÖTÜRDÜLER.

YOLDA KOCAMAN BİR KAZANIN KAYNADIĞINI
GÖRÜNCE HEPSİNDE ŞAFAK ATTİ. DEMEK
ŞİMDİ DE VAHŞİLERİN ELİNE DÜŞMÜŞ.
LERDİ. AĞZININ AĞZININ SUYU
AKTI..

HELE KRALLA
KARILARI BU İŞE
PER SEVİNDİLER

ANLIYORUM.. BEN SAL-
ÇALI KÖFTE.. APTULLAH
CİZBİZ.. SEN DE KA-
DİN BUDU..

AMAN MANDRAKE
ŞAKANIN SİRASINI MI
BİZİ YİYECEKLER

GÖK SÜVARI

ORDRA ANNESİNİN UZATTIĞI GAZETESİ MERAKLA OKUDU.

70/

SVENCZ

AYIN 12 SINDE PARİSE GİTMEK ÜZERE STOKHOLMDAN HAREKET EDEN DAKOTA UÇAĞI GİDECEĞİ YERE VAR. MAMİSTİR. İLGİLİ ŞAHSİYETLER, UÇAĞIN BİR İNFİLAK NETİCESİNDE DENİZE DÜŞ- MÜŞ OLMASINDAN KORKUYORLAR. UÇAĞTA BULUNAN 12 YOLCU ARA- SINDA NİSE GİTMENDE OLAN NES- HUR HAVA KAHRAMANI UBALDO DA VARDI..

ANNE !.. ANNE...
GÖK FECİ BİR ŞEY...
NE OLSA KIZIMIN
BABASIYDI..

EYET.. FECİ BİR ŞEY.. AR-
TIK BENİ EBEDİYEN
AFFETMİYECEKSİN..

ANNE NELER
SÖYLÜYORSUN
SENİN BU KA-
ZA İLE NE İL-
GİN VAR?

BAYAN AZTI-
RID AĞLAMAYA
BAŞLADI

PEKİ SANA NE
OLUYOR ANNE? SEN
UBALDODAN DAİMA
NEFRET ETMEZ
MİYDİN?

SEN Mİ?
ĞILDIRDIN MI
SEN?

EYET... ONU BEN
ÖLDÜRDÜM. SENİN NİSTE
OLDUĞUNU ONA BEN SÖY-
LEDİM. BÜ ŞÜRETLE ONU
BURADAN UZAKLAŞTIRMAK
İSTEDİM.. ARTIK GÖK UZAK-
LAŞTI.. HIÇ GELMİYECEK..

ONUN BU KAZA-
YA UĞRAMASINA
BEN SEBEP OLDUM

SEN MAKSİMİLYENE ÖTEBERİ ALMAĞA
GİTTİĞİN GÜN TUJANA GELDİ. BU Zİ-
YARETTEN ÇOK KORKMUŞTUM. ARTIK
SENİN BULUNDUĞUN YERİ ÖĞRENMiŞ-
Tİ. PEŞİNİ BIRAKMIYACAĞINDAN KORK-
TUM.

BUNU BANA
O ZAMAN NEYE
SÖYLEMEDİN
ANNE??

SENİ ÜZMEMEK İÇİN KIZIM.
BİLİYORSUN SANA ETMEDİ-
Ğİ KALMADI O ADAMIN..YAL-
NIZ DOKTORUN LABORATU-
VARINDAKİ O TECRÜBEYİ
HATIRLAMAK BİLE KAFİ...

....ÖYLE AMA BAK Gİ-
LİP YİNE BENİ ARAD-
EĞER BENİMLE ALA-
KASI OLMASAYDI GE-
LİR MİYDİ? ELEONORA
SORDU MU?

70/2

Evet! GÜZEL
Mİ DİYE SORDU..

O SIRADA MÜTEESSİR
GÖRÜNÜYOR MUYDU?

BİLMEM. SANKİ HİÇBİR ŞEYDEN HABERİ YORMUS
GİBİ ÇOK TUHAF KONUŞUYORDU. ŞİMAL RUT-
FUNDAN DÖNDÜĞÜ ZAMAN NEDEN KARŞILAMAY-
GİTMEYİĞİNİ VE NEDEN BİR ÇOCUĞU OLMAK ÜZE-
RE OLDUĞUNU YAZMADIĞINI SORDU.

NASIL? KLİM
TEYKEN YAZ-
DIM YA..

BİLMİYORUM ORORA..
GALİBA O MEKTUP ELİNE
GEÇMEMİŞ...

ANNE! ANNE! BU ÇOK
FECİ BİR ŞEY... EĞER MEK-
TUP ELİNE GEÇMEDİYSE
MESELE AYDINLANDI DE-
MEK TİR..

ALLAHIM.. SEN
AFFET BENİ...

140/2

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 18

YAZAN: K. TUĞCU

Evdoksiyayı yükledim. Yukarıya çıktık. Arif otomobil bulmağa gitti. Karanlıkta, kapının arkasında, Evdoksiya sırtında bekledim. Nihayet dar ve karanlık sokağa otomobil girdi. Kızı içeriye koyduk. Arif şoföre hüviyetini gösterdikten sonra apartmanın önünde onu savdı.

Ben bir türlü davranamıyan kıızı yatağa koydum. Arif:

— Ağabey, dedi. Bundan sonra sakın kendini. Buradan pılyı, pırtıyı toplayıp savuşmazsan bu herif seni yer.

— 20 —

Bütün gece Evdoksiyayı tedavi ile uğraştım. Isıttım, çay içirdim. Âsabını düzeltmek için çalıştım. Ancak sabaha karşı bir parça daldı. Uyurken hep sıcıyor, inliyor, Rumca bir şeyler sayıklıyordu.

Sabahleyin titreye titreye bana anlattı. Bir Rum çocuk gelmiş. Beni Panayotun yaraladığını, hastahaneye kaldırıldığını ve kendisini istediğini söylemiş. Sözde anesi yolda görmüş te beni hastahaneye o kaldırmış ve çocuğu yollamış. Evdoksiya bir şey düşünememiş, ağlıyarak çocuğun peşine takılmış. Eve varınca çocuk anesinin içeride olduğunu ve beraber gideceklerini söylemiş. Kız hiç şüphe etmeden eve girer girmez, kapının arkasındaki Panayot avu- ciyle ağzını kapatmış. Sürükleyip mahzene götürmüş. Orada sıkıca bağladıktan sonra:

— «Bekle, dâniş. Senin tadını çıkartmak için arkadaşlarla kafayı çekeyim. Gelir senin hesabını görürüm.»

Evdoksiya orada cehennem azapları çekmiş. İri fareler karanlıkta koşuyor ve onun üstünden atlıyorlarmış. Kıvrılarak, inliyerek fareleri kaçırtmağa çalışan kız nihayet o korkunç herifi karşısında görmüş. Panayot iyice sarhoşmuş ve ona sırtarak şöyle söylüyormuş:

— «İri, yarı olduğum için hiçbir kadın bana yanaşmaz. Sen kollarının arasında ölsen bile umurum değil. Nasıl olsa seni boğacağım. Elbiselerini ocakta yakacağım. Etlerini farelere yedireceğim. Kemiklerini de dövüp tavuklara veririm. Nişanlını ele vermenin cezasını çekeceksin.»

Evdoksiya uzanıp ellerimi tutmuş, sarsıla sarsıla ağlıyordu:

— Beni sen kurtardın. Artık seni bir daha görmeyeceğimi, bir daha kurtulmayacağımı sanıyordum. Beni kollarının arasında sık. Bana söz söyle. Sesini duyayım. Yaşadığıma inanayım.

Durmadan titreyen ve ağlıyan kıızı teskin kolay olmuyordu. Bütün gün bir yere çıkmadım. Akşam karanlığı basınca Arif geldi. Kıza bir geçmiş olsun dedikten sonra apartmanın göz hapsi altında bulunduğunu, birkaç Rum delikanlısının beni takip etmekte olduğunu anlattı.

— Bu iş kabadayılığa gelmez ağabey, dedi. İnsan daha elini cebinden çıkartmadan köşe başında şışleyiverirler. Gençliğine yazık. Beni dinle, buradan savuş.

Bana tarif etti. Beni takip edenlerden birisi, yankesici Niko imiş. Sol kaşından yanağına doğru bir

bıçak izi varmış. Onun arkadaşı Anastas mavi gözlü, sıska, ön dişleri kırık birisiymiş. Bir de on iki yaşında boyacı oğlan varmış. Ona da Kiryako derlermiş.

Arif çıkıp gitti. Evdoksiyayı apartımına kilitliyerek giyindim ve servis kapısından çıkarak beni gözetliyenleri araştırdım. Bunlardan birisi köşe başındaki pastacıdaydı. Durmadan apartımının kapısını gözetliyordu. Yanına sokularak elimi omuzuna koydum ve:

— Bana bak Niko, dedim. Benimle dalışmayı bırak. Sonra pişman olursun. Git o ayıya da söyle, öteki bıyığını da keseceğim. Beni vurdurmağı düşünceğine kendi canının tasasına düşsün.

Niko sapsarı kesilmişti. Ağzını bile açmadı. Ayrılırken:

— Anastasa, o piç oğlana da söyle, yolumun üstüne çıkarsanız elimden çekeceğiniz vardır. Bu akşam Davudun meyhanesine geleceğim. Ustanıza söyleyin.

Kapıdan girer girmez boğazıma sarıldı.

Sırtımı çevirdim ve yürüyüp gittim.

Böyle bir palavra attığıma sonradan pişman oldum amma iş isten geçmişti. O gün uygun bir ev, bir apartıman aradım. Fatihte, Kızıtaşında üç odalı bir apartıman dairesi vardı. Etraf namuslu ve kendi halinde insanlarla dolu olduğu için ertesi gün taşınmağa karar verdim. Evdoksiyaya biraz geç geleceğimi telefonla bildirdikten sonra Davudun meyhanesinin yolunu tuttum.

Vakit erken olduğu için meyhanede anak bir iki gemici vardı. Herhalde kaçakçı ve eski ahbap oldukları için mavnacının meyhanesinde içiyorlardı. Davut beni tanıdı. Elli liranın hatırı için eliyle selâm verdi.

Sırtımı bir köşeye vererek yüzümü ortaya döndüm ve oturdum. Önüme bir şişe ve çeşitli mezeler getirildi. Yavaş yavaş içmeğe

ve ortalığı kontrola başladım. Cebimde, elimin altında bir tabanca, âdeta avucumun içinde bir bıçak vardı. Herhangi bir tehlikede, yandaki cama bir dirsek vurup dışarıya kaçabilirdim.

Bir aralık mavi gözlü Rum geldi. Etrafına bakındı. Ben oturdum yerden:

— Git ustana söyle, ben buradayım işte, dedim.

Delikanlı sıvışıp gitti. Hemen Mavnacı Davut yanına geldi. Bir iskemle çekerek oturdu. Yüzüme dikkatle bakarak:

— Doktor sen misin? dedi.

— Benim, dedim.

— Panayotun bıyıklarını sen mi kestir?

— Ben kestim.

— Bana yollayan sen misin?

Bu işi Arifin yaptığını anladım, fakat boş bulunmadan:

— Ben yolladım, dedim.

Davut yüzüme yine dikkatle baktı ve başını iki tarafına salladı:

— Aklım ermiyor bu işe. Yirmi yıl var, Panayotun elini tutan olmamıştır.

Hiç istifimi bozmadan:

— Benim böyle işlerle alâkam yoktur, dedim. Çatmasaydı bana. Ama iş bir kere bu dereceye geldi. Kendisi kaşındı.

— Nerede dövüştünüz?

— Onun evinde.

Meyhaneci yine yüzüme baktı:

— Oraya ne demeğe girdin? Korkmadın mı?

— O benden korksun. Metresimi beni hasta diye kandırıp kaçırmış oraya. Almağa gittim. Birbirimize girdik.

— Kim senin metresin?

— Evdoksiya.

— Koçunun nişanlısı mı?

— Evet.

— Şimdi anlaşıldı iş. Eee, bundan sonra kendini iyi sakın.

— İş olacağına varır. Benim

kimseden korkum yok.

Mavnacı yanımdan kalkıp gitti. Yavaş yavaş meyhane doluyordu. Arası çok geçmeden beni birbirlerine göstererek fısıfısı konuşanlar çoğaldı. Bir aralık Arif te geldi. Beni görünce iyice alıktı. Korkudan sarardığını gördüm. Belki ayak üstü uğrayıp olup bitenleri öğrenecekti. Fakat beni görünce bir iskemleye çöktü. Gözünü kapıdan ayırmıyordu.

Palavraları savurmama rağmen hep tetikte duruyordum. Saat on olunca ayağa kalkarak Meyhaneciye seslendim:

— O köpek herif gelmiyecek. Anlaşıldı. Ben gidiyorum. Buradaki arkadaşlara benden birer duble yolla. Mezelerini tazele. Al şu parayı.

Masanın üstüne fiyaka ile bir yüz liralık bırakarak etrafıma bakınmadan meyhaneden çıktım.

Ertesi gün izimizi belli etmeden Evdoksiyayı Fatihe götürdüm. Yeni apartımına yerleştik. Başıma gelen son hâdiseleri bir kere düşündüm ve benim gibi meslek sahibi bir insanın bu çeşit işlerle uğraşmasının neticede bir felâket doğuracağını anladım. Bu işlerden elimi, ayağımı çekmek, hattâ mümkün olursa İstanbuldan uzaklaşmak gerekirdi.

— 21 —

Evdoksiya bana okadar bağlanmış ve benliğini bana o dereceye kadar bırakmıştı ki onu derhal yanımdan uzaklaştırmak imkânsızdı. Kendi kendime itiraf ettiğim gibi, biraz da korkmuş bulunuyordum. Panayotla olan boğuşma âsabımı iyice bozmuş ve beni yıldırılmıştı.

Bir, iki gün apartımandan hiç çıkmadım. Hattâ giyinmedim bile. Pijamalarımın doluştım ve yemeğimizi hazırlıyan Evdoksiyaya yardım ettim.

Meyhane palavralarından üç gün sonra Dimitronun dükkânına gittim. Delikanlı olup bitenleri duymuştum. Panayot gibi, muhitini dehşete бүрүmüş bir herifi iyice pataklayıp bıyığını da kesmem delikanlıya hayret vermişti. Dükkânının dip tarafındaki küçük bölmeye girdik. O büyük bir telaşla bana anlattı. Panayot yeminler ediyormuş. Kendisi de dahil olmak üzere bütün bu işe karışanların kökünü kazıyacak ve ocağını batıracakmış. Evine kapanarak sokağa çıkamıyan, ancak olup bitenleri adamları vasıtasıyla öğrenen bu canavar benim, kendisini bilmiyecek kadar sarhoş olduğu bir zamanda bu işleri yaptığını söylüyormuş.

Dimitroya:

— Bu ayrı bir davadır, dedim. Ben buraya başka bir iş için geldim. Bana Yorgoyu buldur. Burada, senin yanında kendisine söyleyeceklerim var.

Dimitro istediğini yaptı. Biraz sonra Yorgo geldi. İyi bir bakkal dükkânının nerede ve nasıl açılabilceğini konuştuk. Sonra, zaten bir hayrını görmediğim, ve cebime girdi gireli başımın dertten kurtulmadığı, amcamın paralarından beş bin lirayı Dimitroya saydım ve:

— Bununla bir dükkân açınız, dedim. Bu benim hediyemdir. Evdoksiyayı da gelip alın.

(Arkası var)

GONTRAND ROZİTANIN ÜZE-
RİNE EĞİLDİ.

ROZİTA...
DİNLE..

AH.. BENİ KAR-
DEŞİM ÇAĞIRIYOR
BENİ BU KAYIKTA
BIRAKMA.. GEL
BENİMLE GEL.

ZAVALLI.. KALBİMDE O BENİM
SANA KİM YERİNE ONA YAK.
MERHAMET VAR.. LAŞMA..

KENDİ ÇİNAYETLERİ GEL JOFRE
YÜZÜNDEN BU İKİ ROZİTA ÖL-
ZAVALLININ DÜŞÜK MEK ÜZERE
LER HAL KÖTÜ. ONU RAHAT
RAKALIM.

ADALAR KRALİÇESİ

ÖLMEK Mİ? AT-
MACA REİSİ ÇAĞIRIN. O BİZE
YARDIMI EDEBİLİR..

BAYILDI.. VARGO
SEN ONUNLA MEŞ-
GUL OL.. RAMONDA ROZİTAYI
BEKLEŞİN..

VARGO JOFREYİ KENDİ YATAGIN
YATIRDI VE BAŞINDA BEKLEME-
GE BAŞLADI..

JOFRE BİRDENBİRE KALKTI. YÜZÜ-
DE BİR SÜKUNET VE BAKIŞLARIN-
DA BİR BERRAKLIK VARDI.

VARGO
BEN NEYE BURADA
YATIYORUM REİS
NEREDE?

ŞİMDİ DAHA İYİCE.
SİN.. BİRŞEY HATIR-
LAMİYOR MUSUN?
GONTRANDIN SA-
RAYINDAYIZ.

OF BAŞIM..
BİR BOŞLUK
VAR SANKİ..
KİM VURDU
BANA?

HİÇ KİMSE.. FAKAT SEN ADADA
AKLINI KAÇIRMISTIN.. HATIRLA-
YOR MUSUN.. ORAYA ROZİTAYLA
RABER GİTMİŞTİN.. SANA BİR
ŞEYLER YAPTIRMISLAR.

AH.. EVET, EVET.. HEPSİNİ HATIRLA-
DİM. ORADA, MAĞARADA, KILICIMI REİ-
Sİ YARALADIĞI ZAMAN BİR ŞEY ANLA-
MAZ OLDUM. ONLARI BELKİ KUR-
TARMAK KABİLDİR.

NE DİYORSUN?
ONLARI DEMEK
ÖLDÜRMEDİN HA

HAYIR.. KRALİÇAYI
BİR MAĞARAYA
KAPADIM. REİSİ DE
YARALADIM. NE
YAPTIĞIMI BİLE-
MİYORDUM.

SÖYLEDİKLERİN DOĞRU
ALLAH AŞKINA? ÇABUK
KRALIN YANINA GİDELİM

ARKASI V

Kul ümitsiz yaşamaz. Ön tekerlek nereye giderse arka tekerlek de oraya gider, demişler ama, altmış beş yaşına kadar kıt kanaat geçiren İbrahim Efendi, bu yaşında bile ümidi kesmemiştir. Ümidini kesmediği için de hep piyango bileti alırdı. Karısı ihtiyar, tekaüt maası var, parayı ne yapacak demeyin. Horoz ölür gözü çöplükte kalır. İbrahim Efendinin de gider ayak yapacağı işler vardı.

Her şeyden önce biricik oğlunun çocuklarını pek severdi. Zaten torun sevgisi sevgilerin şahıdır. Onlara bol bol oyuncak almak, pahalı şekerler, hediyeler vermek; şimdi oturduğu evi de bir temiz tamir ettirmek ne tatlı olacaktı. Zaten evin kocaman bir bahçesi var. Vefatından sonra gelirler de baba ocağı diye oturur, kira derdinden kurtulurlar.

Bundan başka, kalbi geniş, merhameti bol ve eli açık olan İbrahim Efendi sokakta bir dilenci çocuk görmez mi, iç çekerdi:

— Hey ulu Tanrım. Sen İbrahim kuluna bol para ihsan buyur. Şahsı için bir şey istemiyor. Senin lütuf ve keremini münasip kimselelere dağıtıp gönüllerini hoş edecek.

Kendisi Cebrail aleyhisselâm mevkiine geçip Allahla kendisi arasında vasıta olarak böyle yalvarmasının bir gün parlak bir netice verdiğini görmesi onu pek sevindirdi. Şükür üstüne şükür ettikten sonra bankaya gidip piyangodan çıkan yüz bin lirayı aldı.

İbrahim Efendi sözünden ve kararından dönen insan değildi. Bir yandan isteklerini yerine getirirken bir taraftan da evinin tamirine girişti. Evinin tamirine girişmek onu öteki vaitlerinden geçiremedi. Ustalar pata küte çalışırken o bazen sokak sokak dolaşıp dilenci arıyor, onlara bol para veriyordu.

Pek fakir bir aile olan karşı komşunun bir kızı, bir oğlu, bir de karısı vardı. İş oldukça adamcağız yapıya gider, dam aktarır, siva sıvar, badana yapardı. İş olduğu günler evlerinde yemek pişerdi. Sair günlerde tütünsüz, yarı aç yaşıyor, yetişkin iki evlâdı için pek kahırlanıyordu.

Oğlunu okutamamıştı. Çocuğun sanata hevesi de yoktu. Bu yüzden kahve köşelerinde dolaşıyor, arkadaşlarıyla dalaşıyordu.

Kızı yokluktan, yoksulluktan sokağa çıkamıyordu. Annesi tah-taya, çamaşıra gittiği gün o eve büsbütün kapanırdı. Ancak annesi geldikten sonra onun ayakka-bılarını giyerek İbrahim Efendinin bahçesine gelir, hava alır, bahçedeki mevsim meyvalarından dut mu olur, erik mi? toplar, hem ev sahiplerine verir, hem de kendisi alıp giderdi.

Bir gün İbrahim efendi tramvaya atlayıp oğlunun evine gitti.

Birde ne baksın, iki çocuk birden yorgan döşek yatıyorlar. Birisinin kafası sarılı. Öteki ateş içinde. Adamcağızın az daha yüreğine inecekti. Gelini yeis içinde anlattı:

— Orhan sizin hediye ettiğiniz bisikletten düştü. Turhan da çok çukulata yemekten ishale tutuldu.

İbrahim Efendi oğlunu sordu. O zaman kadının gözlerinden yaşlar boşandı:

— Efendi babacığım, eline birçok para verdiniz, her akşam içiyor, bazen böyle eve de gelmiyor. Galiba fena hastalığa da tutulmuş.

Hey Yarabbi sen bilirsin!

İbrahim Efendi süklüm püklüm, gam kasavet içinde evine dönerken, akşam karanlığında polislerin yerde yatan ufarak bir vücudun başında beklediklerini gördü. Dikkatle baktı, yerde sapsarı yatan bol para verdiği dilencilerden biri-

si. Polislerden birisine sokularak ne olduğunu sordu. Polis:

— Ne olacak, dedi. Budalanan birisi galiba bu mendebura fazla-ca bir para vermiş, çekmiş esrari, çekmiş esrari. İşte bu hale gelmiş.

İbrahim Efendi ikinci bir sille yemişti. Beli büküldü. Aklı büsbütün karıştı. Eve kendisini dar attı. Karısı pek üzüntülüydü. Daha kapıdan girer girmez:

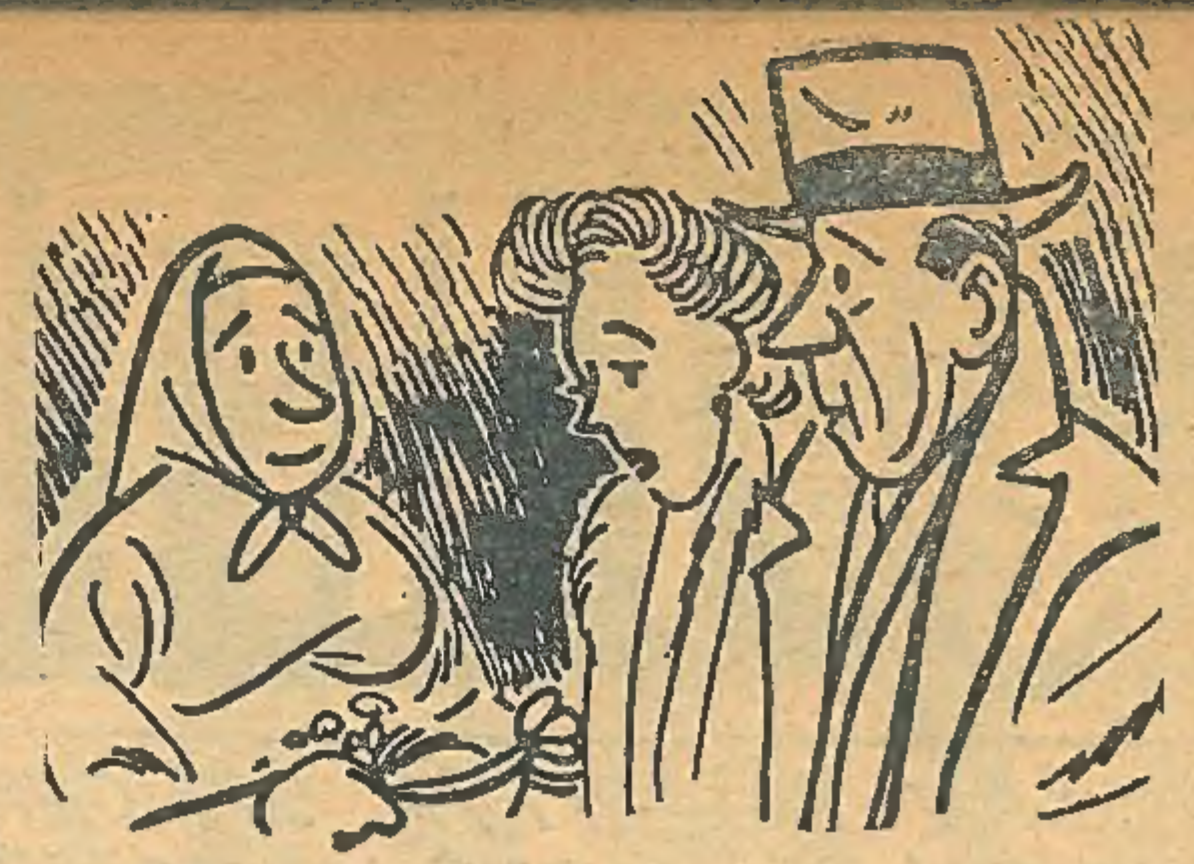
— Aman, dedi. Hemen yemeğini ye, yat. Ortalarda dolaşma. Demin Halime kadın geldi.

— Halime kadın da kim?

— Bunadın mı efendi. Dülgerin karısı işte.

— Gelmişse ne olmuş?

— Ne olacak sana beddua edip duruyor. Sen onlara para verdin ya. Beş bin mi? altı bin mi? Her ne ise. Oğlan iki bin lirayı çalıp kaçmış. Kıza elbise yapmışlar, a-

yakkabı filân almışlar. Tepeden turnağa kadar giydirmişler. Dün sabah evden çıkmış, çıkış o çıkış. Arayıp sormadıkları yer kalmamış.

Kadının lâfı ağzında kaldı. Halime kadın bahçe kapısından içeriye girdi. İki gözü iki çeşme:

— A İbrahim Efendi, Allahın kasıp kavurduğu insanları feraha (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

37

olduğundan şüphelenen karım da bunun üzerine pılısını pirtisini topluyarak çekip gitti. Bu iki hâdise arasında olup bitenleri anlatıncadan evvel şunu da söyleyeyim ki, Sophie dün gece Ethel'in eve döndüğünden haberi olmadığına yemin ediyor.

George Ollifant cebinden piyesin üçüncü perdesine ait resmi çıkarak: «İmkânsız, dedi. Yanılmış olmama imkân yok. İşte... Sen, ön sırada soldan üçüncü kızın Sophie olduğunu söylememiş miydin. Ben de perde kapanır kapanmaz gidip onunla konuştum ve...»

Tom Grand fotoğrafı kaptı ve dikkatle süzdü: «Tamam, diye homurdandı. Ta kendisi... Bu kadar basit bir işte nasıl bir hataya düştüğünü anlıyamıyorum. Birinci kız değil...»

Birdenbire durakladı. Ağzı hafifçe aralanmıştı. Resmi iyice yüzüne yaklaştırdı ve birdenbire inler gibi bir sesle: «Orkestra şefi dedi. Orkestra şefine bak!»

Zavallı George büsbütün şaşmıştı: «Orkestra şefine ne olmuş diye sordu. Yerine geçmiş orkestrayı idare ediyor işte...»

Tom: «Fakat, dedi. Bu işi sen eliyle yapıyor.» Ve arkasındaki koltuğa düşer gibi oturarak devam etti: «Resmi basarken negatif ters koymuş olacağım. Böylece her şey ters dönmüş ve hakikatte ön sırada sağdan üçüncü olan Sophie'de, soldan üçüncü oluvermiş.»

★

Bir saat kadar sonra Mr. George Ollifant'ın gözüne, gazetesinin şehir haberleri sütununda şöyle bir yazı ilişti:

«Dün gece şehrimizin Crouch End semtinde iki kadının birbirini vahim surette yaralamaları ile sonuçlanan müessif bir hâdise vuku bulmuştur.

Kadınlardan birinin kocası olan Mr. I. Copeland: «Karım tiyatrodaki işinden, her zamankinden daha erken döndü demektedir.

Köyden henüz gelip kendisiyle konuşmak için bekleyen kız kardeşini evde bulunca birdenbire kendini kaybetti. Ben de şimdi, tiyatrodaki karımın aklına bu saçma filmi koyan tek gözlüklü ve kısa boylu centilmeni aramakla meşgulüm.

Bunları okuyan Mr. George Ollifant'ın hemen monoklünü bir çuvala meceye kilitliyerek, bıyıklarını yıkamak için bucağına gitti. «Bu uzatacak bir ilâc almak eczahanenin yolunu tuttuğumu söylemeye bilmem lüzum var mı?»

İYİLİK

(13. sayfadan devam)

çıkartmağa kalkışmak senin ne işin? Ulu Tanrıdan daha iyi mi biliyorsun? Ne vardı kalkıp bize para verecek. İşte aslan gibi erkek lâdımız baba evinden para çekti. Ona yanmam, erkektir. Ben de kat kızm, Hürmüzüm ne oldu? Cahil kız, ne oldum delisi? Kimbilir hangi çapkının elinden kaldı. Bıçakladılar mı evlâdım? Yaptılar, ne bileyim. Babası gözü iki çeşme. Sana etmiş beddua kalmıyor. Al şu kalan rayı, başına çal.

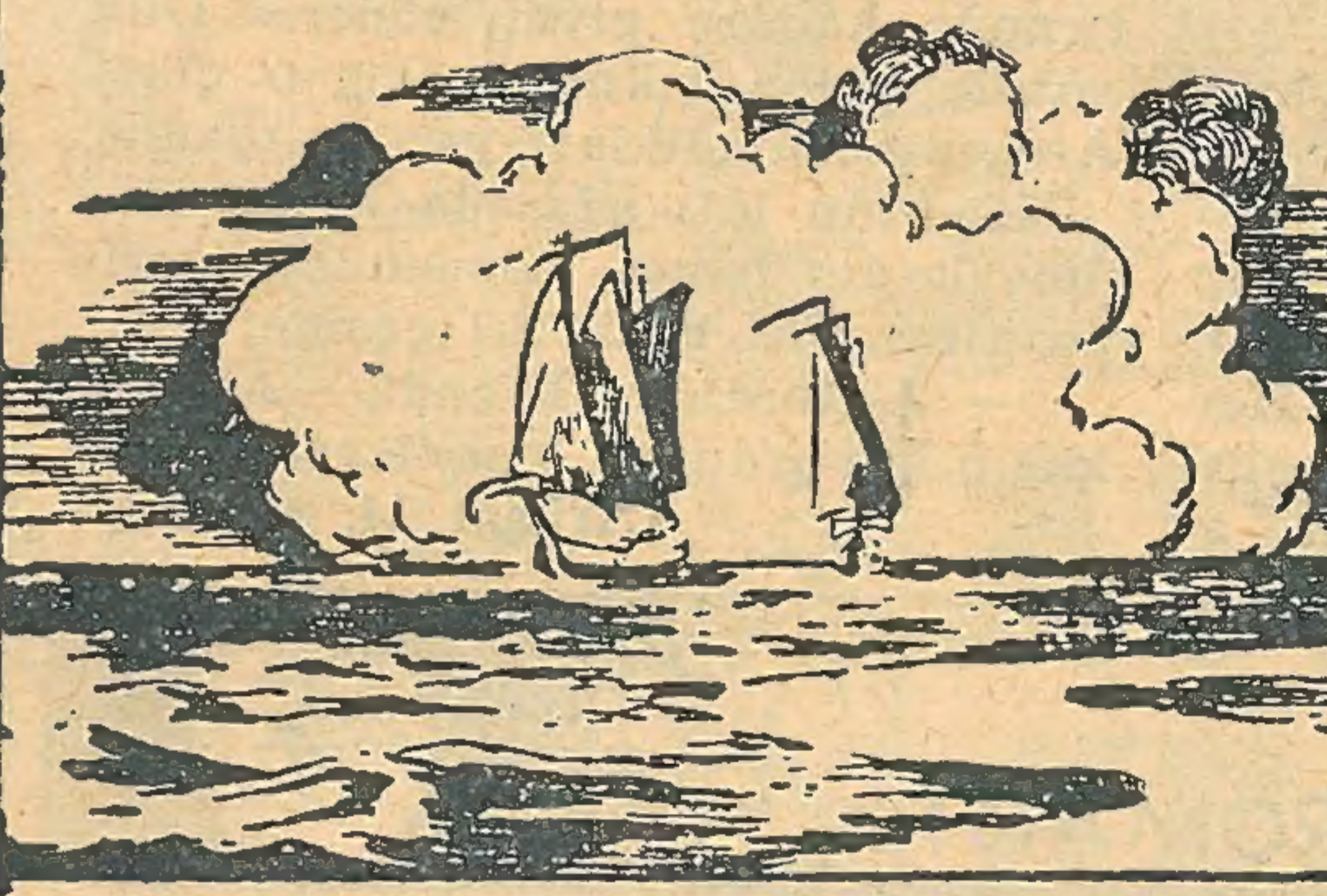
Halime kadın eteğine dolduğu banknotları, bozuk para avuç avuç attıktan sonra:

— Sebep olanlar sebepsiz sin!

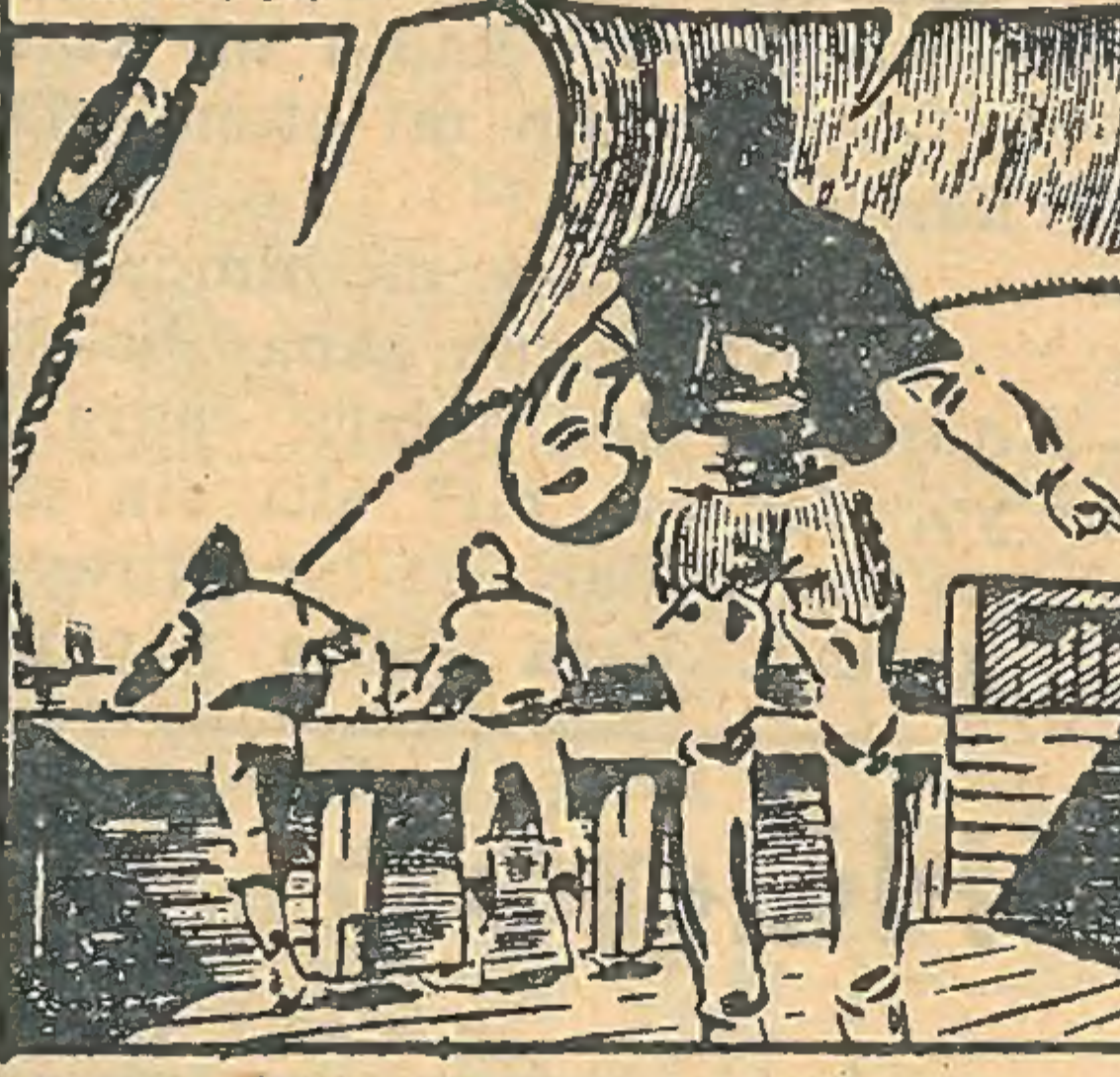
Diye ağlıyarak gitti. İbrahim Efendi, sedire çöktü. Ellerini yüzüne örtmüş tıkanık kana ağlıyordu.

FIRTINA KAPTAN 32

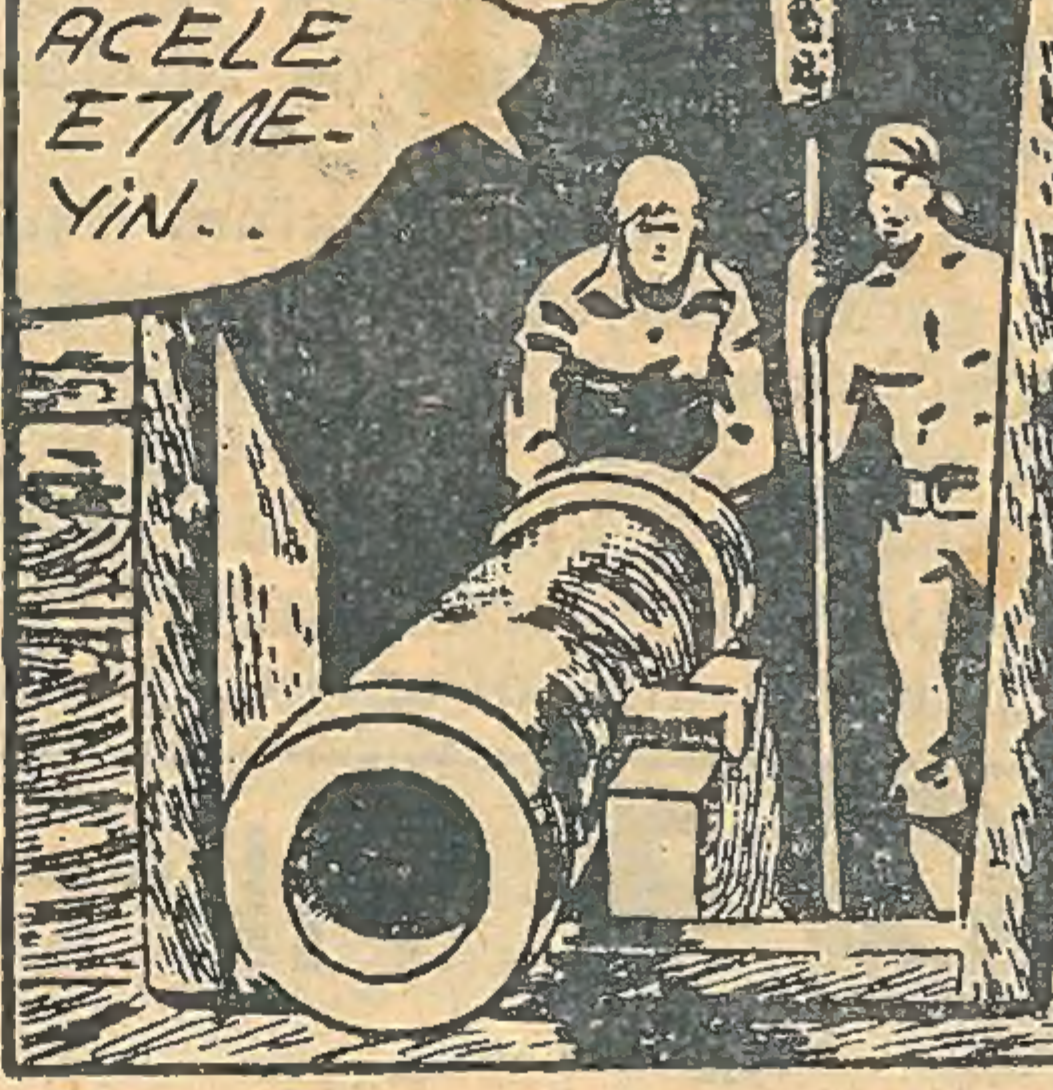
RÜZGÂR MÜSAİTTİ. SANCAKTA GÖRÜNEN İKİ GEMİ YAVAŞ YAVAŞ YAKLAŞTILAR

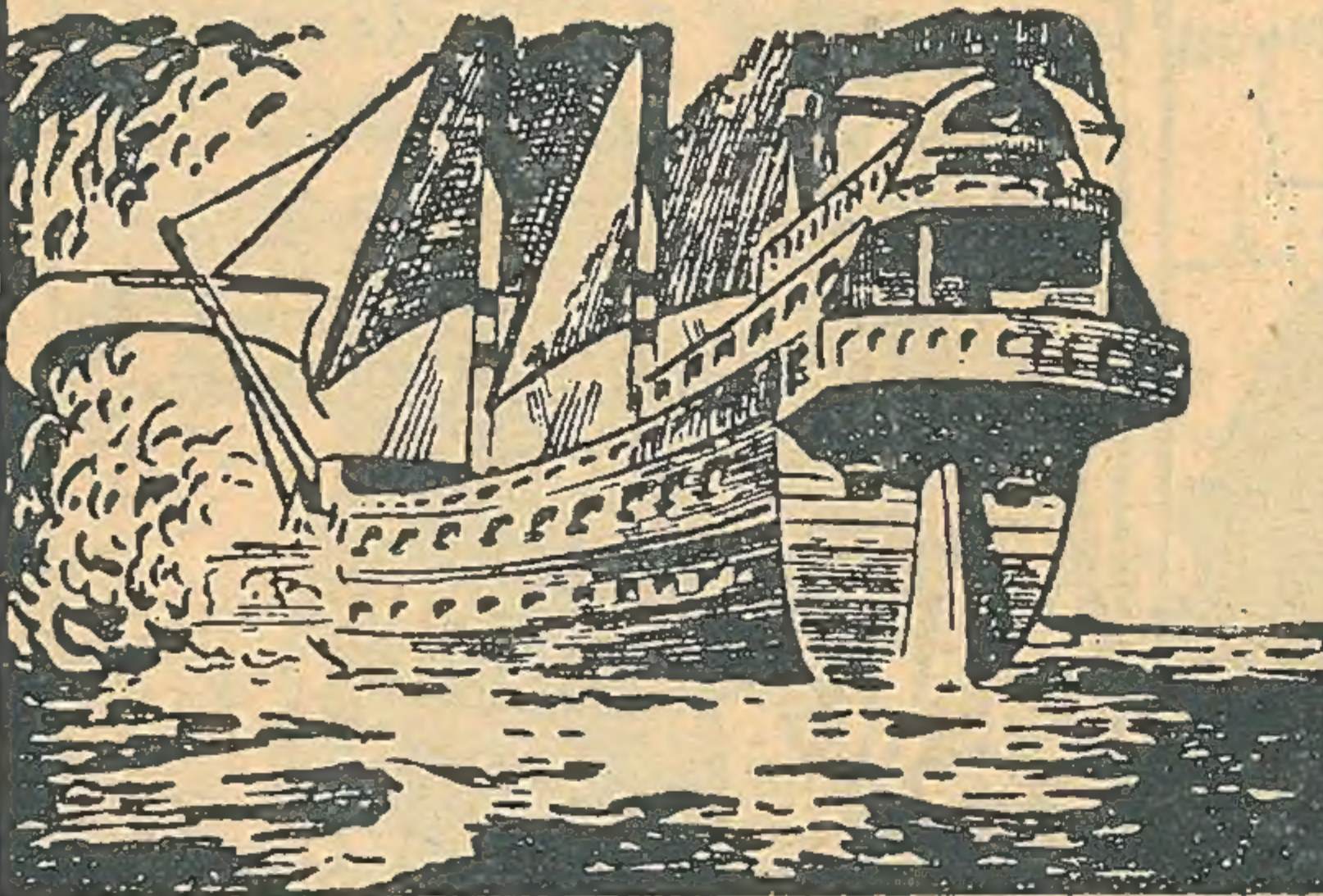
SÜPHE YOK. SESSİZ SE. GELENLER DASIŞ KAV. KORSAN GEMİSİ.. GAYA HAZIR OLUN..

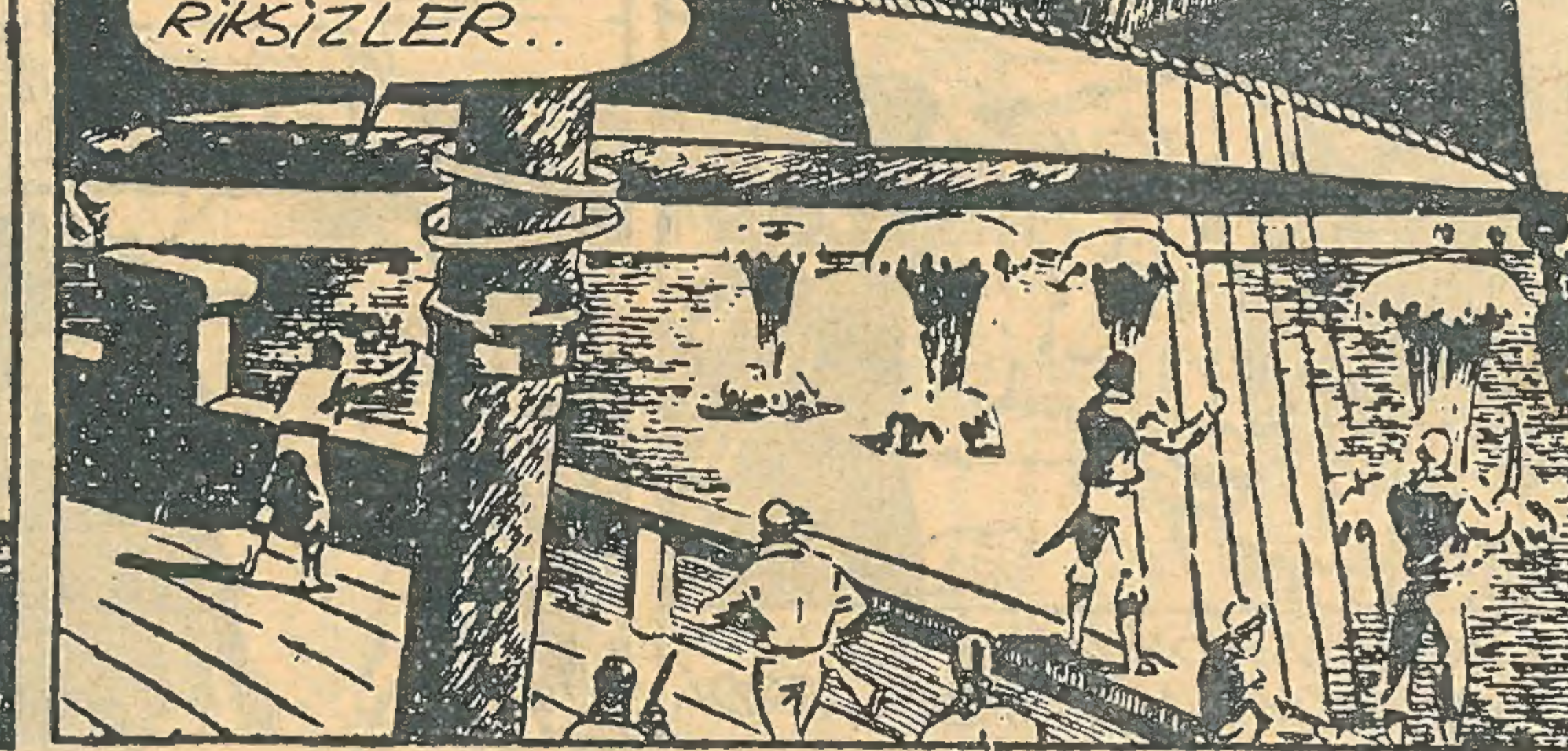
TOPÇULAR NAMLILA. RINI DÜŞMAN GEMİ. LERİNE DİKTİLER.

ATIŞ MENZİLİNE GİRER GİR. MEZ KORSAN GEMİSİ ATEŞE BAŞLADI.

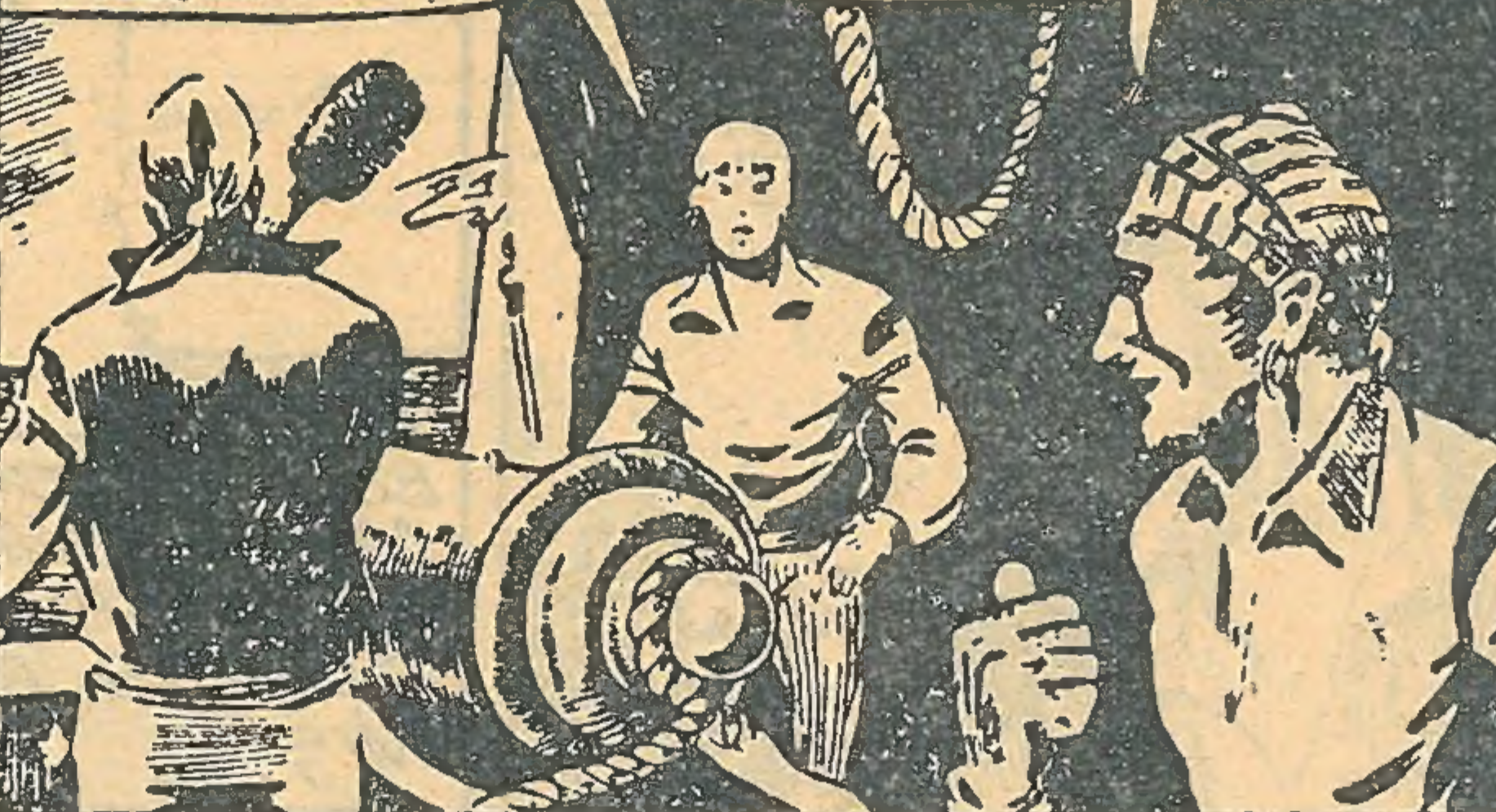
GÜLLELER FIRTINA KAPTANIN YENİ GEMİ. SININ SAĞINA SOLUNA YAĞIYAĞA BAŞLADI.

SON SALVO'YA DA CEVAP VERMEDİLER.

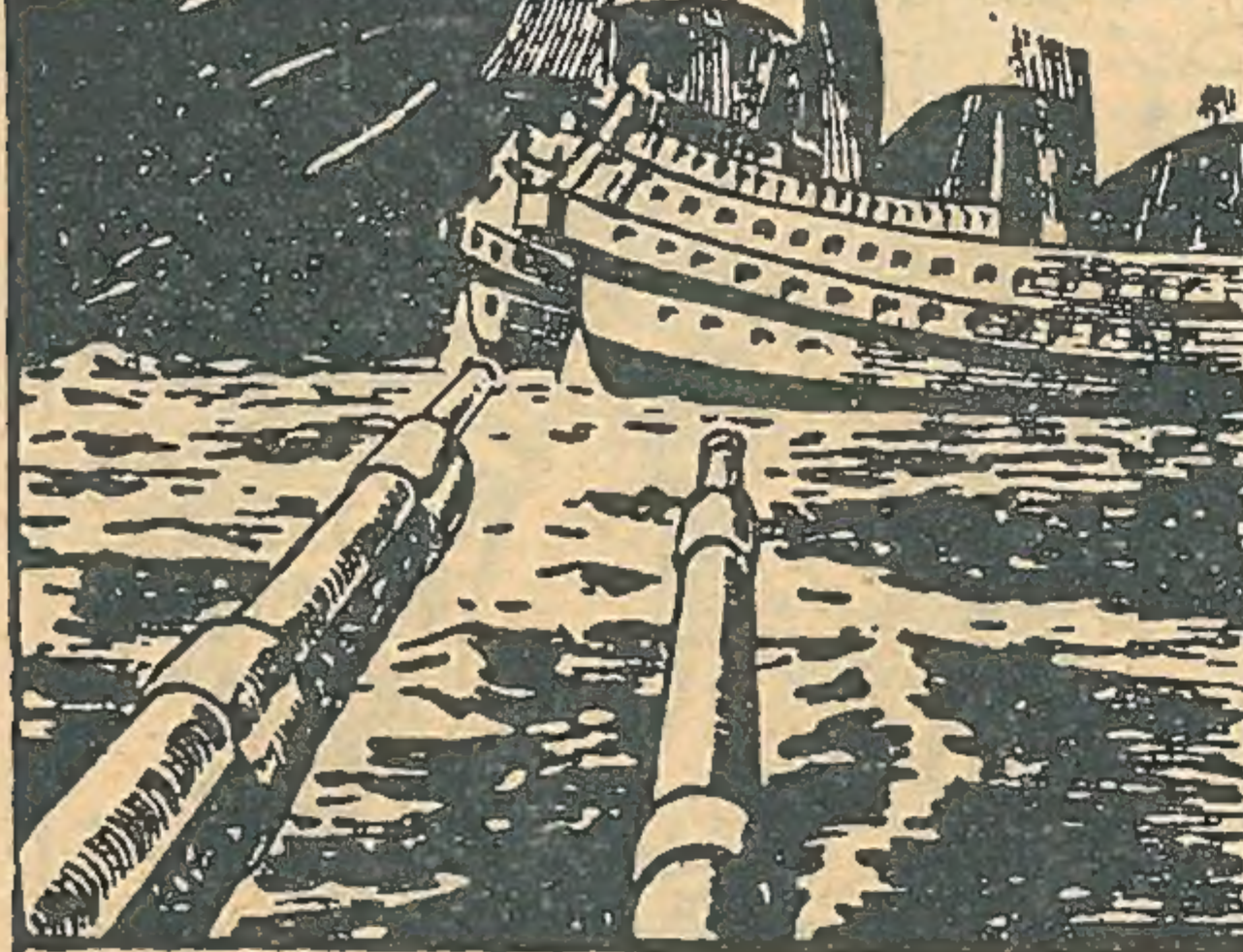

NE DURUYORUZ YAHU. HERİFLER BİZİ GİĞ GİĞ YIYECEKLER

ÇOCUKLUK ETME... KAPTANIN BU İLK MUHAREBESİ DEĞİL.

KORSAN GEMİLERİ İYİCE YAKLAŞTILAR. NAMLILAR DİKİLDİ. VE KAPTAN GÜR. EDDİ.

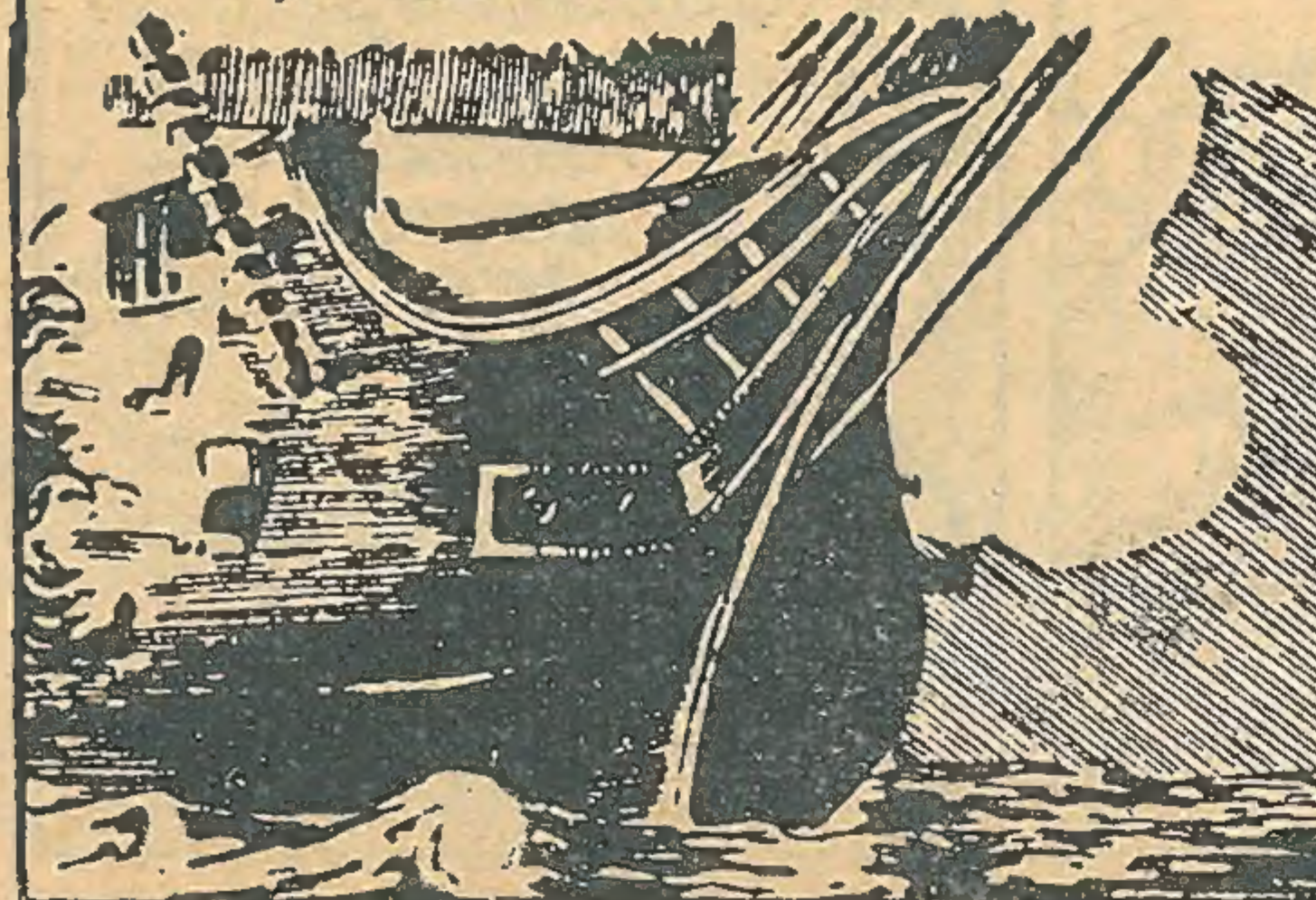
ATEŞ! İYİ NİŞAN ALIN.. CAN NOKTA. SINA.. ATEŞ..

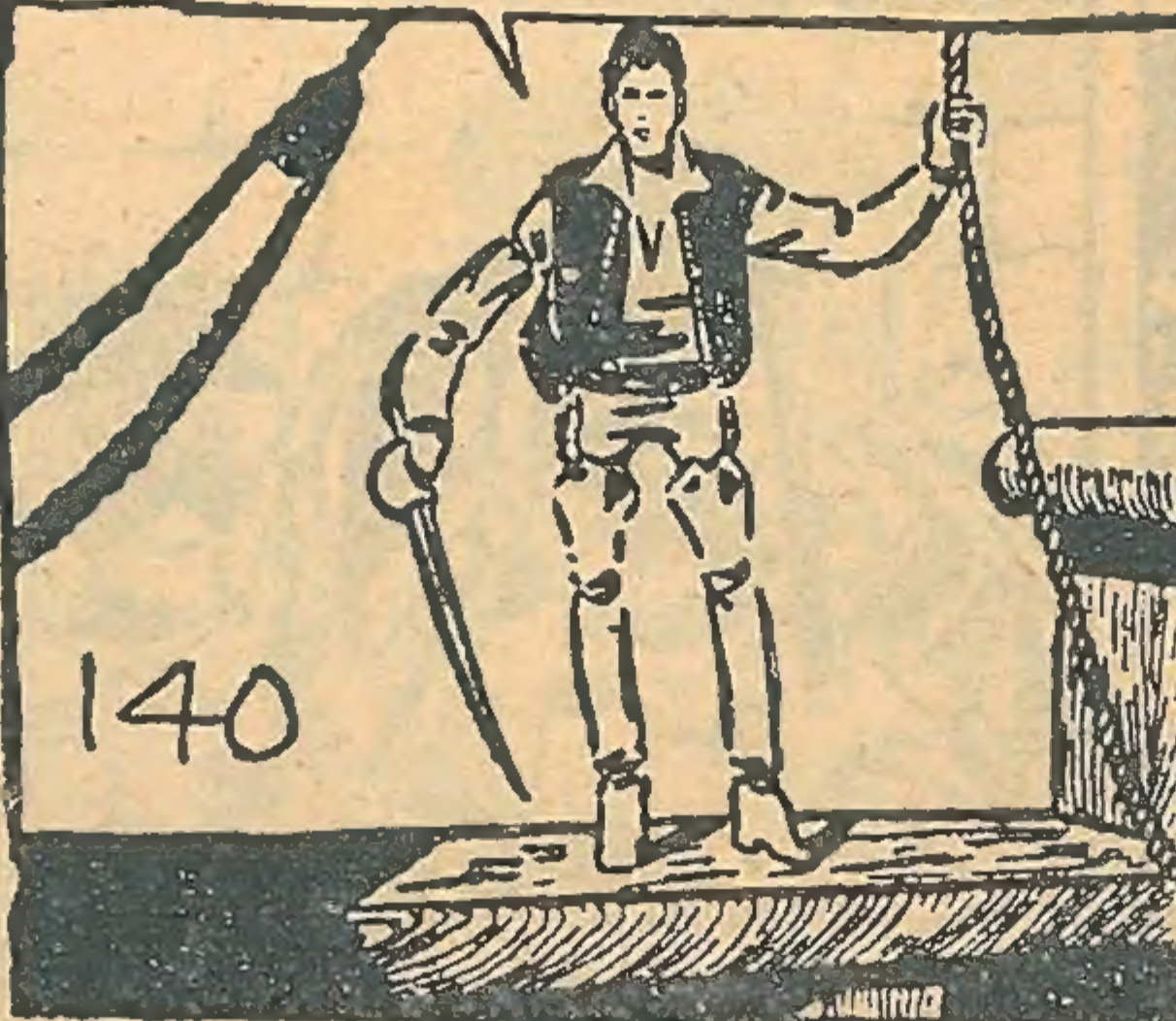
ARAP KARA HASAN ÇETESİ NEYE UĞRADIĞINI ŞAŞIRDI GÜLLE YAĞIYORDU

FIRTINA KAPTANIN YENİ GEMİSİ VİJİLANT İSKELE TARAFINDAN DURMADAN ATEŞ EDİYORDU.

GAYRET ÇOCUKLAR. BU GECE MÜKELLEF BİR ZİYAFET VAR..

KORSAN GEMİLERİN DEN BİRİ AZ SON. RA ÇATIRDIYARAK İKİYE AYRILDI.

ARKASI VAR

ALNIMIN

YAZISI

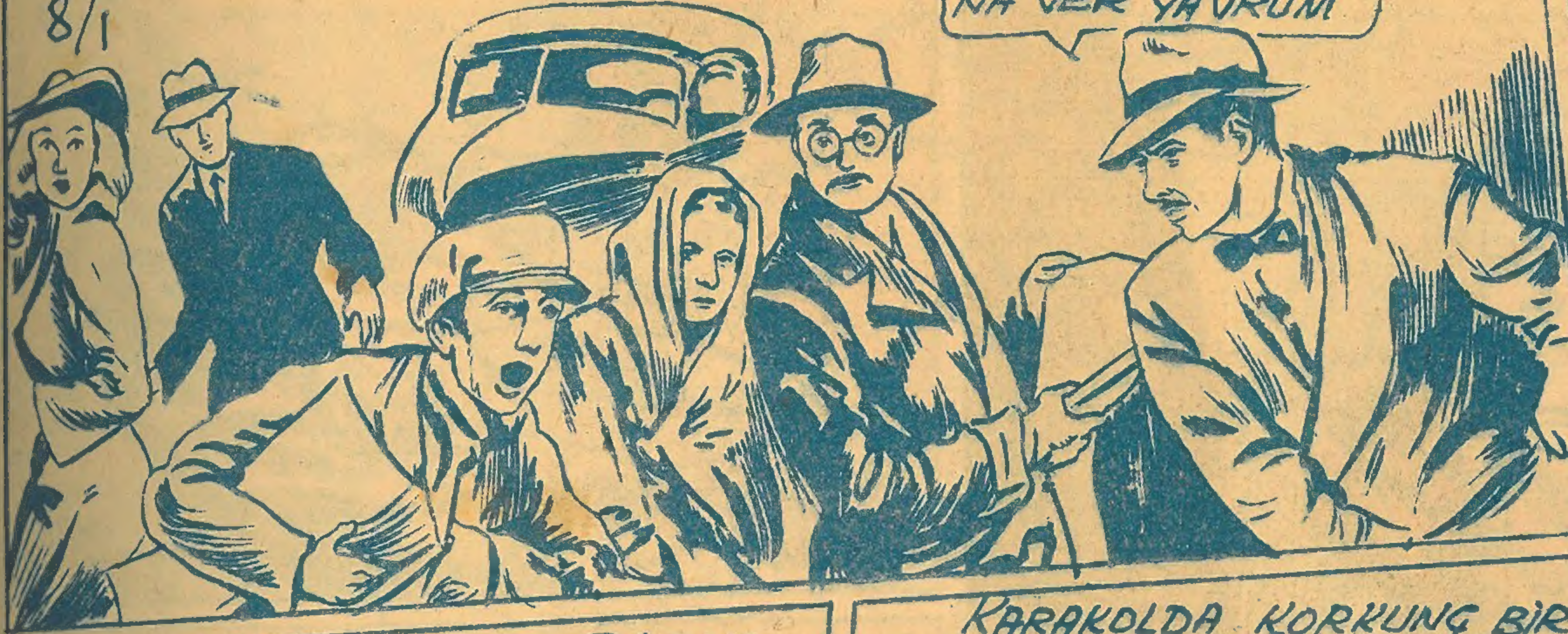
MARK'IN ARKADAŞI JORJ HADİSEYİ MÜVEZZİLERİNİN YAYGARALARINDAN

ERTESİ GÜN GAZETE ÖĞRENDİ..

BİR GENÇ MÜHENDİS TA-
NINMIŞ SANAYİCİLERİ-
MİZDEN KONT DORVEYE
ATES ETMİŞTİR. MÜHEN-
DİS KONTUN KIZINI İSTE-
MİŞ VERMEYİNCE GECE-
YARISI BU CİNAYETİ İŞLE-
MİŞTİR. KONTUN YARASI
AĞIRDIR.

PSST.. DELİKANLI
BİR TANE DE BA-
NA VER YAVRUM

8/1

SAĞMA..
KONTU ÖLDÜRMEK İSTESE BU SA-
BAH DÜELDDA İŞİNİ BİTİRİRDİ.
MARK İYİ NİŞANCIDIR. KONT DÜELLO
DA ÖLSEYDİ HİÇ BİRŞEY DE LÂZIM
GELMEZDİ.
MARK SUÇSUZ
DUR. BUNDA
BİR İŞ VAR..

KARAKOLDA KORKUNÇ BİR GECE GEÇİRDİM.
ŞARTİYE ADINDA BİR KOMİSER BENİ İSTİCİVAB
EDİYORDU.

MARK.. OĞLUM BU AÇIK DELİLLER
KARŞISINDA HÂLÂ İNKÂRA KALKMAN
BİR FAYDA TEMİN ETMEZ. HERKES KIZINI
VERMEDİĞİ İÇİN
VE DÜELLO EDE..

KONTA KIZIĞINI
CEĞİNİZİ BİLİYOR
KIZ GÜZEL.. MİLYON-
LAR DA GİDECEK...
HAYDİ SEN AKILLI BİR
ÇOCUĞA BENZİYOR.
SUN.. DOĞRUYU
SÖYLE

SERSEMLİK
ETME.. SENİ KURTARACAK
ŞEYLER DE
VAR. MAZİN..
MEVKİİN..

HATTA İYİ BİR
AVUKAT SENİ KUR-
TARABİLİR BİLE DİYE-
BİLİRİM. GEL İTİRAF
ET BİZİ OYALAMA..

BOŞUNA İSRAR EDİ-
YORSUNUZ
KOMİSER
BEY.. VAKIA
ANLATTIĞIM
GİBİ
OLDU

PEKÂLÂ DELİKANLI
SEN BİLİRSİN.. BEN
İŞİ BÜTÜN DELİL-
LERİYLE BİRLİKTE
SAVCIYA DEVREDE-
CEĞİM.. NE HALİN
VARSA GÖR. KOZUNU
ONUNLA PAY ET.

140
1

KONTUN VARASI AMELİYAT EDİLMİŞ KURŞUN ÇIKARILMIŞTI. KLER BABASININ YATTIĞI KLİNİĞE GELDİ...

YALNIZ BİR İKİ DAKİKA İÇİN Gİ. RİP KONUŞABI. LİRSİNİZ.

DOKTOR BABAM NASIL.. O KADAR ÜZ. GÜNÜM Kİ..

İYİCE.. AMA KURTULMASI YİNE ŞÜPHELİ.. SAKIN KENDİSİNİ HEYECANLANDIRMA. YIN..

KLER İÇERİ GİRİNCE KONT GÖZLERİNİ AÇTI

BABA.. NASIL. SIN.. İYİ MİSİN

ÇOK.. ÇOK ŞÜ. KÜR.. İYİ... İYİYİ

8/2

HAYDİ MATMAZEL ÇIKINIZ. YETER.. ONU HEYECANLANDIRACAKSINIZ.. RİCA EDERİM ÇIKINIZ.

BABA... BABA MERHAMET ET.. EMİN DEĞİLSEN ÇO. CUĞU YAKMIYALIM..

TAM KLİNİĞİN KAPISINDAN ÇIKACAKI SIRADA BABASININ, KENDİSİNE KOCA OLARAK SEÇTİĞİ KONT DARSAKİ GÖRDÜ.

GEÇMİŞ OL. SUN HANİMEFENDİ. ÇOK ÜZÜLDÜM.. PE. DERİNİZ NASILLAR..

ÇOK ŞÜKÜR NİSPETEN DAHA İYİ..

ARKASI VAR